

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt over de wijze waarop het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap en onder diens verantwoording vallende diensten hebben gehandeld naar aanleiding van verzoekers melding over het antedateren van VSV-formulieren door zijn werkgever, een ROC.

Verzoeker klaagt er in het bijzonder over dat:

1. de Centrale Financiën Instellingen verzoekers werkgever op de hoogte heeft gesteld van zijn identiteit als informant.
2. het onderzoek dat de Auditdienst (AD) OCW naar aanleiding van verzoekers melding heeft ingesteld, te lang heeft geduurd.
3. het op het AD-onderzoek volgende besluit van OCW te lang is uitgebleven.

Deze handelwijze heeft, naar de mening van verzoeker, de relatie met zijn werkgever negatief beïnvloed en heeft een rol gespeeld bij het feit dat verzoeker uiteindelijk ontbinding van de arbeidsovereenkomst heeft moeten vragen.

Beoordeling

I. Bevindingen

Verzoeker was werkzaam als docent bij een Regionaal Opleidingscentrum (ROC). Met een e-mailbericht van 15 juli 2007 wendde hij zich tot de staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (OCW). Hij stelde haar ervan op de hoogte dat zijn werkgever van hem en andere docenten verlangde dat zij declaratieformulieren antedateerden. Het ging om aanvraagformulieren voor het verkrijgen van subsidie uit het Europees Sociaal Fonds (ESF) voor projecten ter bestrijding van voortijdig schoolverlaten (de zogeheten VSV-projecten). Deze formulieren werden door de school éénmaal per half jaar uitgeprint en moesten dan getekend worden met een datum die tot een half jaar voor de werkelijke datum kon liggen. Verzoeker had dit steeds geweigerd omdat hij het frauduleus en onrechtmatig vond; zijn werkgever was dit niet met hem eens. Inmiddels was de arbeidsrelatie zeer verstoord en de schuld hiervoor werd bij hem gelegd. Zijn vraag aan de staatssecretaris was nu of dit antedateren inderdaad gangbaar was en dus door haar werd geaccepteerd. Als dat niet het geval was zou hij graag zien dat zijn werkgever tot de orde werd geroepen.

Bij brief van 28 september 2007 werd verzoeker er namens de staatssecretaris over geïnformeerd dat antedateren niet werd getolereerd. Omdat de Centrale Financiën Instellingen (Cfi, een onderdeel van het Ministerie van OCW) en de instellingsaccountants het toezicht op deze projectsubsidies uitoefenden was verzoekers signaal - op advies van

de Auditdienst van OCW - voor behandeling overgedragen aan Cfi.

Nadat tussen verzoeker en Cfi enige correspondentie over de kwestie had plaatsgevonden liet Cfi hem, bij brief van 6 december 2007, weten dat met de departementale accountantsdienst was afgesproken dat deze onderzoek zou doen naar de door verzoeker aangekaarte problematiek. Verder werd aangegeven dat een ontvangstbevestiging van verzoekers brief aan Cfi van 8 oktober 2007 per abuis naar zijn werkgever was gestuurd. Dat had niet mogen gebeuren; Cfi bood verzoeker hiervoor excuses aan.

Bij brief van 11 december 2007 informeerde verzoeker de staatssecretaris van OCW erover dat hij had gehoopt dat zijn werkgever de negatieve aantekening in zijn personeelsdossier inmiddels wel zou hebben geschrapt, nu duidelijk was dat antedateren niet werd getolereerd. Dat had helaas niet zo mogen zijn. Zijn werkgever had verder besloten in het geheel geen ESF-subsidies voor VSV-projecten meer te zullen aanvragen. Verder wees hij er onder meer op dat het dossier inmiddels bij Cfi was weggehaald en door de auditdienst van OCW zou worden afgehandeld. Deze voerde een eigen onderzoek uit, daarbij eventueel gebruik makend van de uitkomsten van het onderzoek dat de school zelf liet uitvoeren.

Bij e-mailbericht van 6 februari 2008 werd verzoeker er door OCW over geïnformeerd dat de Auditdienst OCW op 4 februari 2008 was begonnen met een eigen onderzoek naar het antedateren van ESF-formulieren. Dit was in aanvulling op het onderzoek dat werd uitgevoerd door de accountant van het door de school ingeschakelde onderzoeksbureau. Op 7 april 2008 liet OCW verzoeker, daarnaar gevraagd, weten dat het onderzoek van de Auditdienst OCW zich bijna in de afrondingsfase bevond. Het voornemen bestond verzoeker nogmaals te horen; hij zou daarvoor nog een uitnodiging ontvangen. Eind april 2008 zou de eindrapportage in concept worden voorgelegd aan het College van bestuur van de school, voor wederhoor. De verwachting was dat het eindrapport half mei zou kunnen worden uitgebracht.

Het rapport verscheen uiteindelijk op 28 mei 2008.

Op 11 juni 2008 informeerde verzoeker bij OCW of de staatssecretaris wellicht al een besluit had genomen naar aanleiding van het rapport van de Auditdienst. OCW liet hem hierop weten dat het rapport inmiddels was uitgebracht; verzoeker kon hierover echter pas geïnformeerd worden als er zorgvuldige afstemming had plaatsgevonden op ambtelijk en politiek niveau.

Bij brief van 26 juni 2008 liet verzoeker de staatssecretaris weten dat hij die dag een gesprek had gehad met een lid van het College van bestuur van de school. De levensloopregeling, waarvan verzoeker gebruik maakte, liep per 1 september 2008 af en hij had verzocht om verlenging. Dit leek hem, in afwachting van het besluit van OCW, een goede oplossing. Hij had toen te horen gekregen dat er helemaal geen besluit zou komen.

Het eindrapport van de Auditdienst zou slechts naar de Rekenkamer gaan en in de berekeningen over 2008 worden meegenomen.

Verlenging van het verlof werd verzoeker niet verleend 'in verband met het algemene lerarentekort'. Hij mocht echter ook niet terugkeren op zijn oude werkplek; er zou een nieuwe plaats voor hem worden gezocht.

Verzoeker wilde graag weten of inderdaad geen besluit zou volgen. Hij wees de staatssecretaris er voorts op dat hij door de gang van zaken rond de kwestie inmiddels behoorlijk beschadigd was geraakt.

OCW liet verzoeker, bij e-mailbericht van 30 juni 2008, weten dat er wel degelijk een besluit over het rapport van de Auditdienst zou komen. Het was overigens gebruikelijk een accountantsrapport ter hoor en wederhoor voor te leggen, in dit geval aan de school. Het besluit zou eerst zorgvuldig worden voorbereid; ook zou er nog overleg plaatsvinden met het Agentschap SZW. Over het moment waarop het besluit zou worden genomen kon OCW verzoeker nu nog niets melden.

Bij brief van 14 augustus 2008 bevestigde verzoekers werkgever het hiervoor al genoemde gesprek dat op 26 juni 2008 met verzoeker en een afvaardiging van de school had plaatsgevonden. De school was niet bereid verzoekers buitengewoon verlof te verlengen, zo werd aangegeven. De school wilde namelijk weer graag gebruik maken van de diensten van verzoeker, dit tegen de achtergrond van de schaarste van docenten op de arbeidsmarkt. Terugkeer naar zijn oude functie was echter geen optie; daarom zou de school zich inspannen verzoeker elders binnen de organisatie als docent te plaatsen. Verzoeker had, tijdens het gesprek, de kwestie van de ESF-formulieren nog aangehaald; de school had toen aangegeven dat dit losstond van werkhervatting na een jaar buitengewoon verlof. Verzoeker had hierop aangegeven dat hij, door de ESF-kwestie, nauwelijks in staat was geweest zijn plannen voor zelfstandige werkactiviteiten uit te werken.

Bij brief van 21 augustus 2008 liet verzoeker zijn werkgever weten dat zijn verzoek tot verlenging van het levensloopverlof hem, in de gegeven situatie, niet teveel gevraagd leek. Het zou de school ook niets hebben gekost. Hij kon zich niet verenigen met de beslissing van de school om zijn verzoek niet in te willigen en voor hem een plek binnen een andere sector te zoeken. Daarom had hij nu besloten gerechtelijke ontbinding van de arbeidsovereenkomst te vragen.

Op 5 september 2008 informeerde verzoeker bij OCW naar de stand van zaken. Hij liet OCW weten dat weer aan het werk gaan voordat het besluit van OCW er was, voor hem geen optie was. Daarom had hij besloten gerechtelijke ontbinding van de arbeidsovereenkomst te vragen.

Op 11 september 2008 informeerde verzoeker opnieuw bij OCW naar de voortgang. Hij wees erop dat het voor zijn arbeidsrechtelijke positie van groot belang was dat zijn werkgever daadwerkelijk tot de orde zou worden geroepen en wel op zeer korte termijn. Verder wees hij OCW erop dat zijn identiteit als informant, door fouten van het ministerie, bij zijn werkgever bekend was geworden.

Bij brief van 25 september 2008 werd op het voorgaande een reactie gegeven door OCW. Aangegeven werd dat de Auditdienst van OCW tot de constatering was gekomen dat er inderdaad onregelmatigheden hadden plaatsgevonden bij de ondertekening van de urenstaten van verzoekers werkgever. Op 22 september jl. had er een bestuurlijk gesprek plaatsgevonden tussen de verantwoordelijke directeur-generaal en de school. In dit gesprek was aan de school gemeld dat OCW de subsidie zou korten. Deze sanctie zou worden meegenomen in de eindbeschikkingen van de school. Verder werd verzoeker erover geïnformeerd dat het OM inmiddels op de hoogte was gesteld. OCW beschouwde de zaak hiermee als afgedaan.

Op 8 januari 2009 deed de Rechtbank Arnhem uitspraak over het verzoek om ontbinding van de arbeidsovereenkomst, dat door verzoeker was gedaan. De rechter gaf onder meer het volgende aan:

"Het behoort tot de vrijheid van een werkgever zijn organisatie naar eigen goeddunken in te richten. (De school; N.o.) heeft de afwijzing van het verzoek van (verzoeker; N.o.) met redenen omkleed, (de school; N.o.) heeft het niet verantwoord geacht (verzoeker; N.o.) langer vrijaf te verlenen. (...) Een terugkeer in zijn eigen, laatst vervulde functie bleek niet mogelijk. Dat was (verzoeker; N.o.) ook niet gegarandeerd. Daartegen kan (verzoeker; N.o.), gelet ook op de expliciete door hem met (de school; N.o.) daarover aangegane bepaling in het verlofbesluit, niets inbrengen.

(De school; N.o.) heeft (verzoeker; N.o.) de functie van docent Jurist aangeboden. Daarop heeft hij in een e-mail van 8 oktober 2008 laten weten dat hij er een nachtje over geslapen heeft en dat hij er toch voor bedankt.

(De school; N.o.) heeft in het verweerschrift aangevoerd dat zij (verzoeker; N.o.) diverse passende functies heeft aangeboden. (Verzoeker; N.o.) ontkent dat daarvan sprake is geweest. Ter gelegenheid van de mondelinge behandeling is gebleken dat (verzoeker; N.o.) slechts één vergelijkbare functie als docent is aangeboden, de functie van docent Recht. Daarbij past overigens wel de kanttekening dat het nieuwe schooljaar nog maar net begonnen was en dat voorstelbaar is dat er nog geen volledig zicht was op de gehele personele invulling. Ook het feit dat (verzoeker; N.o.) zich verre van enthousiast had getoond voor werkhervatting, anders dan in zijn oude functie, speelt een rol.

Los van de vraag of er werkelijk geen weg terug zou zijn geweest (...) moet vooropgesteld worden dat (verzoeker; N.o.) (...) zich star heeft opgesteld. Het is in eerste instantie niet

aan (verzoeker; N.o.) te bepalen dat hem langer verlof toekomt en dat, als daarvan onverhoopt geen sprake kan zijn, hij dan zonder meer terug zou moeten kunnen keren in zijn oude functie. (Verzoeker; N.o.) had (de school; N.o.) meer tijd en ruimte moeten gunnen de inspanningsverplichting, die (de school; N.o.) toegezegd had op zich te nemen, in te vullen.

(Verzoeker; N.o.) heeft de verstoring van de arbeidsrelatie in de hand gewerkt door zich in de hiervoor bedoelde zin onwrikbaar op te stellen.

Hoewel (de school; N.o.) weinig tot geen ruimte is gegund haar inspanningsverplichting te tonen, kan zij zich daarachter ook weer niet ten volle verschuilen. De enkele aanbieding van de functie van docent Jurist is mager. Ook de motivering dat (verzoeker; N.o.) niet terug kan keren naar zijn laatstelijk vervulde functie is wel heel summier. Nadere tekst en uitleg was, zeker gelet op de stellingname van (verzoeker; N.o.) dat het team waarin hij werkzaam was nog altijd bestaat, op zijn plaats geweest.

Dat (verzoeker; N.o.) de indruk heeft dat hij, gelet op de affaire die zich heeft afgespeeld met betrekking tot het antedateren, bij (de school; N.o.) als lastpak te boek staat en dat er daarom onvoldoende werk is gemaakt van het vinden van een passende functie, is, gelet op het vorenstaande, niet geheel onbegrijpelijk.

Er is een situatie ontstaan, partijen vinden elkaar daarin, dat er niet langer met elkaar kan worden samengewerkt. Dat levert een verandering in de omstandigheden op die ontbinding van de arbeidsovereenkomst rechtvaardigt.

De verstoring van de arbeidsrelatie is ingezet door (verzoeker; N.o.), hetgeen in zoverre voor zijn rekening en risico komt. Daartegenover staat dat van (de school; N.o.) verwacht had mogen worden dat zij meer zorgvuldigheid betracht had jegens (verzoeker; N.o.), gelet ook op de voorgeschiedenis tussen partijen. Dat aspect kan (de school; N.o.) aangerekend worden.

(...)

De kantonrechter is van plan de arbeidsovereenkomst te ontbinden met ingang van 1 februari 2009 en daarbij aan (verzoeker; N.o.) een vergoeding van € 35.000-- bruto toe te kennen. Daarom krijgen beide partijen de gelegenheid het verzoek in te trekken."

De arbeidsovereenkomst is uiteindelijk daadwerkelijk ontbonden.

Bij de stukken die verzoeker de Nationale ombudsman deed toekomen bevond zich nog een brief van zijn werkgever van 31 mei 2007. Hiermee bevestigde de werkgever het gesprek dat op 30 mei 2007 had plaatsgevonden en waarin was gesproken over verzoekers houding inzake de urenverantwoording voor de VSV-klassen. De school kon zich niet vinden in verzoekers visie dat sprake was van een misdrijf, te weten valsheid in

geschrijfte. Verzoekers beschuldigingen werden dan ook ongegrond geacht. Verzoeker werd verder verweten dat hij zich zo opstelde; naar de mening van de werkgever was sprake van onnodige weerstand om mee te werken aan het tekenen van formulieren. De school had verzoeker meegedeeld dat hem niet meer zou worden gevraagd de lijsten te tekenen, ondanks het feit dat de school daardoor haar rechtmatig toekomende subsidie kon mislopen. Bovendien hadden verzoekers opstelling en met name ook de door hem geuite ongegronde beschuldigingen zijn weerslag gehad op de onderlinge verhoudingen. De school wilde voorkomen dat die nog verder onder druk kwamen te staan. Verzoeker was verzocht verder een redelijke houding aan te nemen.

Verzoeker had nog aangegeven de ontstane situatie te betreuren, los van de schuldvraag.

Verder zond verzoeker correspondentie mee rond een verzoek om informatie op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (Wob) dat hij op 27 april 2009 had gedaan. Uit het besluit dat op 25 mei 2009 op dit verzoek werd genomen blijkt dat het Ministerie van OCW verzoekers werkgever een afschrift van het besluit op zijn verzoek heeft doen toekomen. Dit is gedaan omdat de gevraagde stukken informatie bevatten over de werkgever; met diens belangen moet, op grond van de Wob, dan rekening worden gehouden, zo werd aangegeven. Het ging hier overigens om een geanonimiseerd afschrift.

Ook stuurde verzoeker een verslag mee van een interview met hem dat op 31 oktober 2007 had plaatsgevonden. Dit interview werd gehouden door medewerkers van Deloitte, in het kader van het eigen onderzoek van de school. In het verslag werd onder meer het volgende aangegeven:

"Ik heb vervolgens op 25 oktober 2007 een gesprek gehad met de voorzitter van College van Bestuur van (de school; N.o.). Zij vertelde mij dat zij niet op de hoogte was van het antedateren. Zij gaf aan wel op de hoogte te zijn van een arbeidsconflict en dat in dat verband de huisjurist was ingeschakeld. Zij zei dat zij pas bij brief van 7 augustus 2007 door het CFI op de hoogte was gesteld van het antedateren en dat bij de brief een kopie was gevoegd van mijn schrijven aan de staatssecretaris. Volgens haar was dit een inbreuk op mijn privacy en dus een fout van het CFI. (...) Ik heb haar gezegd dat ik daar geen probleem mee heb en dat het feit dat ik melding heb gedaan wat mij betreft geen geheim was.

(...)

Van het CFI heb ik begin oktober telefonisch het bericht gekregen dat het CFI een audit zal opstarten naar de gang van zaken rond de ESF-VSV projecten bij (de school; N.o.). Mij was tot vandaag niet bekend dat Deloitte contact heeft gehad met het CFI over deze kwestie en dat het CFI geweigerd had de naam van de informant, mijn naam dus, te noemen. Ik heb over de vraag of mijn naam genoemd zou mogen worden geen contact gehad met het CFI. Ik zou tegen het noemen van mijn naam beslist geen bezwaar

gemaakt hebben."

Bij brief van 22 januari 2009 legde verzoeker een klacht over het Ministerie van OCW voor aan de Nationale ombudsman. Omdat verzoeker het ministerie nog niet in de gelegenheid had gesteld op de klacht te reageren, werd deze door de Nationale ombudsman, op 11 februari 2009, doorgezonden naar het ministerie.

Op 30 mei 2009 wendde verzoeker zich opnieuw tot de Nationale ombudsman; inmiddels had hij van het ministerie een reactie op zijn klacht ontvangen en hij was op een aantal punten niet tevreden met deze reactie.

Het Ministerie van OCW had in de reactie op verzoekers klacht, een brief van 20 april 2009, onder meer laten weten dat niet was komen vast te staan dat verzoekers identiteit door Cfi tot tweemaal toe bekend was gemaakt. Wel stelde het ministerie vast dat Cfi per abuis op 25 oktober 2007 een (geautomatiseerde) ontvangstbevestiging van verzoekers brief van 8 oktober 2007, met als onderwerp "vroegtijdig schoolverlaten (esf)", aan zijn werkgever had gestuurd. Het ministerie was het met verzoeker eens dat dit niet had mogen gebeuren en dat deze gang van zaken niet behoorlijk was geweest. CFI had dit ook erkend en had hiervoor excuses aangeboden bij brief van 6 december 2007, welke excuses door verzoeker waren aanvaard. Verzoeker had zelfs meerdere keren daarna aangegeven tegen het noemen van zijn naam in dit verband geen bezwaar te hebben. Zo schreef verzoeker in zijn brief van 4 november 2007 aan Cfi letterlijk: "Ik vind het niet bezwaarlijk dat u aan het CvB een kopie van mijn schrijven hebt verstrekt. U mag dat wat mij betreft ook aan anderen doen, als dat in het kader van de door u ingestelde audit naar uw oordeel gewenst is." Dit klachtonderdeel werd dan ook ongegrond geacht.

Verzoekers klacht over de lange duur van het AD-onderzoek en het daaropvolgende besluit van het ministerie werd ook ongegrond geacht. Het door hem bij e-mail van 15 juli 2007 afgegeven signaal aan OCW over het antedateren van Cfi-VSV formulieren door zijn werkgever, betrof een ernstige kwestie, zo werd aangegeven. Een dergelijk signaal moest eerst grondig en zorgvuldig worden onderzocht voordat eventuele ingrijpende maatregelen konden worden genomen. Nadat de Auditdienst had besloten ook een eigen onderzoek in te stellen naar aanleiding van het signaal, had deze hierover in november en december 2007 verschillende keren contact gehad met verzoeker. Daarna waren door de Auditdienst diverse mensen en partijen gehoord. Eind april 2008 had de Auditdienst de eindrapportage in concept voorgelegd aan het College van Bestuur van de school en eind mei 2008 werd het definitieve eindrapport van de Auditdienst uitgebracht. Gelet op het verloop van de procedure en de vele partijen die bij deze kwestie betrokken waren en die hierover geïnformeerd moesten worden kon, naar de mening van het ministerie, niet worden gezegd dat het onderzoek van de Auditdienst onredelijk lang had geduurd.

Dat eerst bij brief van 25 september 2008 aan verzoeker was meegedeeld welke maatregelen OCW had genomen, werd ook niet onredelijk laat geacht. Nadat het

definitieve eindrapport door de Auditdienst was uitgebracht, had er nog het nodige overleg met diverse partijen plaatsgevonden, waarna tot definitieve besluitvorming kon worden overgegaan. Mede vanwege het zomerreces was het besluit van OCW eerst in september 2008 gekomen.

Dat dit alles volgens verzoeker te laat was geweest waardoor dit consequenties had gehad voor zijn arbeidsrechtelijke positie, werd bij de beoordeling van de klacht buiten beschouwing gelaten aangezien het ministerie dit niet kon beoordelen.

Op 19 juni 2008 vond een gesprek plaats tussen verzoeker en medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman. Verzoeker overhandigde tijdens dit gesprek een afschrift van het rapport van bevindingen dat de Auditdienst OCW op 28 mei 2008 had uitgebracht. In dit rapport werd onder meer het volgende aangegeven:

"Met de brief (...) van 7 augustus 2007 is het onderzoek van de Auditdienst bij het College van Bestuur van (de school; N.o.) aangekondigd. Vervolgens is op 21 augustus de aanpak van het onderzoek in een gesprek met College van Bestuur toegelicht. Een belangrijk onderwerp in dit gesprek was de samenloop van het AD onderzoek met dat van de forensisch accountant van Deloitte Bijzonder Onderzoek en Integriteitsadvies BV (...). Deze forensische accountant is - na de aankondiging van het AD onderzoek - in opdracht van het College van Bestuur van (de school; N.o.) gestart met een vergelijkbaar onderzoek op de ESF verantwoordingen over 2006. Daarbij is afgesproken dat de AD in eerste instantie de resultaten van het onderzoek van Deloitte (...) zou afwachten. De verwachting was dat die resultaten in de loop van het najaar 2007 bekend zouden zijn.

Naar aanleiding van die - mondeling verstrekte - resultaten heeft het College van Bestuur van (de school; N.o.) in november 2007 Deloitte (...) opdracht gegeven tot een vervolgonderzoek op de ESF verantwoordingen vanaf 2004/05. Dit onderzoek is in januari 2008 gestart. De bevindingen hiervan zijn onlangs aan het College van Bestuur (...) schriftelijk gerapporteerd. (...)

In maart 2008 heeft de AD opdracht gekregen tot het starten van een eigen onderzoek, zonder verder de resultaten van het onderzoek van Deloitte (...) meer af te wachten.

(...)

Het concept van dit rapport is voor hoor en wederhoor voorgelegd aan de instellingsaccountant (...), die de desbetreffende ESF-verantwoordingen heeft gecontroleerd, en aan het College van Bestuur van (de school; N.o.). Naar aanleiding van de reacties van (de school; N.o.) en Deloitte zijn enkele tekstuele aanpassingen gemaakt en is een passage (...) toegevoegd (...). Het rapport van Deloitte (...) inzake een bijzonder onderzoek naar het antedateren van ESF urenverantwoordings- formulieren bij (de school; N.o.) heeft geen deel uitgemaakt van het AD onderzoek en rapportering."

Bij brief van 30 juni 2009 opende de Nationale ombudsman het onderzoek naar de klacht. Bij brief van 22 september 2009 gaf het Ministerie van OCW, namens de minister, een reactie op de klacht. Onder meer het volgende werd aangegeven:

"Klachtonderdeel 1: Bekendmaking identiteit

Klager acht het onbehoorlijk dat OCW (agentschap CFI) tot tweemaal toe het College van Bestuur (hierna: CvB) van (de school; N.o.) op de hoogte zou hebben gesteld van zijn identiteit als informant. Volgens klager had OCW moeten begrijpen dat dit zijn arbeidsrechtelijke positie bij (de school; N.o.) zeer zou schaden. In zijn aanvullende reactie op de klachtbeantwoording erkent hij dat hij aanvankelijk geen moeite had met het feit dat zijn identiteit bij (de school; N.o.) bekend was. Hij had immers al een lopend geschil met (de school; N.o.) over weigering mee te werken aan antedateren. Klager verkeerde echter in de veronderstelling dat de kwestie zeer spoedig zou worden afgehandeld. Toen de afhandeling langer duurde dan klager verwachtte, werd het pijnlijk, zo geeft hij aan, dat zijn identiteit als informant bij het CvB bekend was gemaakt. Zijn nadere reactie op de klachtbehandeling in eerste instantie bevat geen nieuwe elementen die voor mij aanleiding zouden vormen om nader onderzoek te doen dan wel de beoordeling van het ministerie omtrent dit klachtonderdeel te wijzigen. In de klachtbeantwoording is al erkend dat de (geautomatiseerde) ontvangstbevestiging van klagers brief van 8 oktober 2007 met als onderwerp "vroegtijdig schoolverlaten (esf)" per ongeluk aan zijn werkgever is gestuurd en dat dit inderdaad niet had mogen gebeuren. Die handeling was inderdaad onbehoorlijk.

Klager stelt bij dit klachtonderdeel dat de bekendmaking van zijn identiteit als informant uiteindelijk door de lange duur van de afhandeling voor hem wel pijnlijk werd, terwijl hij er aanvankelijk geen moeite mee had. Ik wijs erop dat klager zelf aangeeft dat er al eind mei 2007 een gespannen situatie was tussen hem en zijn werkgever over het antedateren van CFI-VSV-formulieren door de betreffende ROC. Waarom die bekendheid later desondanks door klager als pijnlijk werd ervaren is voor mij niet duidelijk, maar dat doet overigens niets af aan het oordeel dat de bekendmaking op zich onbehoorlijk was.

(...)

Klachtonderdelen 2 en 3: Duur onderzoek AD en uitblijven van besluit

Klager geeft aan in zijn reactie op de klachtbehandeling in eerste instantie dat hij vindt dat het AD-onderzoek eerder had moeten worden afgerond. Het signaal was immers afgegeven op 15 juli 2007, waarna in augustus 2007 (de school; N.o.) op de hoogte werd gesteld. In maart 2008 is gestart met het AD-onderzoek.

Klager stelt voorts dat het onbehoorlijk is dat OCW zo lang gewacht heeft met het nemen van een besluit na afronding van het onderzoek van de AD. Hij was in de veronderstelling dat in mei 2008 het besluit er zou zijn, wat voor het behoud van zijn arbeidscontract

gunstiger zou zijn geweest (met het oog op zijn levensloopregeling). Volgens hem zou zijn werkgever anders hebben besloten als het besluit van OCW eerder zou zijn genomen. Hij vindt dat OCW zijn belangen beter in het oog had moeten houden. Volgens klagers reactie op de klachtbeantwoording was er voor hem geen schade ontstaan als OCW zijn besluit naar aanleiding van het rapport van het AD-onderzoek eerder had genomen, zoals was aangekondigd.

Zoals in de klachtbeantwoording al is aangegeven, is er nadat het signaal door klager was afgegeven, door het ministerie besloten een eigen, zelfstandig onderzoek in te stellen naar aanleiding van het signaal van klager. In deze fase is verschillende keren contact geweest met klager. Het is onvermijdelijk dat een dergelijk (AD-) onderzoek veel tijd kost; verschillende partijen waren erbij betrokken en die moesten allemaal gehoord worden. Omdat het AD-onderzoek de basis vormde voor een mogelijke sanctie jegens de onderzochte instelling was het ook om juridische redenen nodig dat het onderzoek grondig en zorgvuldig zou zijn; een sanctie gebaseerd op het AD-onderzoek moest immers ook een rechterlijke toets kunnen doorstaan. Ik ben dan ook van mening dat niet gezegd kan worden dat het onderzoek van de AD op zichzelf beschouwd onredelijk lang heeft geduurd. Hetzelfde geldt ten aanzien van het besluit van 28 september 2008 (bedoeld wordt: 25 september; N.o.).

Overigens gaat het in het verband van deze klachtonderdelen niet om de vraag of het AD-onderzoek en het daaropvolgende besluit van 28 september in absolute zin lang heeft geduurd maar of de duur ervan onbehoorlijk was gelet op het belang van klager. Het AD-onderzoek had niet het doel het geschil tussen klager en zijn werkgever te beslechten, maar het signaal te onderzoeken dat klager had aangegeven. In feite is inhoudelijk aan klagers signaal tegemoetgekomen, er zijn immers de nodige maatregelen genomen richting (de school; N.o.).

Hoe de duur van het AD-onderzoek en het uiteindelijke besluit de arbeidsrechtelijke positie van klager zou hebben kunnen benadelen, is voor mij (nog steeds) niet duidelijk. Klager gaat er (blijkbaar) vanuit dat als er eerder een besluit zou zijn genomen door OCW, dit besluit van invloed zou zijn geweest op de houding van zijn werkgever in het arbeidsconflict met klager. En dan zou hij vervolgens wellicht geen ontbinding van zijn arbeidscontract hebben hoeven te vragen. Klager stelt dit wel maar onderbouwt dit verder niet met (objectieve) argumenten. Ook op dit punt draagt klager geen nieuwe feiten en omstandigheden aan.

Weliswaar heeft klager om een snelle afronding van het onderzoek en de besluitvorming daaromtrent gevraagd, maar klagers beweerde belang van een spoedige afhandeling ten behoeve van een (reeds bestaande) conflictsituatie tussen hem en zijn werkgever was voor OCW (nog steeds) niet duidelijk. Klagers gestelde belang van een spoedige afhandeling ten behoeve van een (reeds bestaande) conflictsituatie tussen hem en zijn werkgever was voor OCW geen reden om niet de benodigde tijd voor het onderzoek te

nemen.

Ook de kantonrechter die de arbeidsovereenkomst tussen klager en (de school; N.o.) op 8 januari 2009 heeft ontbonden, heeft blijkens diens beschikking aan de sanctiebeslissing van OCW (...) om de subsidie van (de school; N.o.) te korten geen specifieke betekenis toegekend ten faveure van klager. Anders gezegd ook de rechter zag blijkbaar geen reden te oordelen dat (de school; N.o.) anders had behoren te handelen m.b.t. het verzoek van klager tot verlenging van de verlofregeling gelet op die sanctiebeslissing van OCW.

Ik zie geen redenen anders te oordelen over klachtonderdelen 2 en 3 dan bij de klachtbeoordeling in eerste instantie en acht beide klachtonderdelen dan ook ongegrond."

Bij brief van 16 oktober 2009 gaf verzoeker een reactie op hetgeen OCW had laten weten. Hij gaf aan dat hij in het rapport van de Auditdienst als klokkenluider werd aangeduid; hij was het echter niet eens met deze benaming. Hij stelde het dan ook op prijs dat OCW deze benaming in haar reactie niet meer gebruikte.

Verder gaf hij een nadere toelichting op de problemen met zijn ex-werkgever. Ook na de ontbinding van de arbeidsovereenkomst was het gesar niet gestopt, zo schreef verzoeker. Het ROC had bezwaar aangetekend tegen de beslissing van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) om aan hem een WW-uitkering toe te kennen; tegen het besluit van het UWV in bezwaar was het ROC nu in beroep gegaan. Ook weigerde zijn ex-werkgever aan hem de bovenwettelijke WW uit te betalen. Verder had de school hem gedagvaard omdat zij, in verband met het door verzoeker genoten levensloopverlof, een bedrag van hem wilde terughebben. De zaak was voor hem dus zeker nog niet afgedaan.

Verzoeker gaf verder aan dat de verhouding met zijn werkgever, eind mei 2007, inderdaad gespannen was. Toen zijn werkgever, eind augustus 2007, van OCW bericht kreeg dat antedateren niet werd getolereerd kwam de relatie met de sectordirecteur en het CvB van de school weer goed. De spanning kwam pas terug toen het CvB, eind mei 2008, in de veronderstelling kwam te verkeren dat geen besluit van OCW zou volgen naar aanleiding van het onderzoek van de Auditdienst. Indien zijn identiteit als informant niet bekend zou zijn geweest zou dat niet zijn gebeurd, zo gaf verzoeker aan. En als voor de school duidelijk was geweest dat wel een besluit en sancties zouden volgen zou die omslag vermoedelijk ook niet hebben plaatsgevonden. Verder gaf verzoeker aan dat de reactie van zijn werkgever op zijn verzoek om verlenging van het levensloopverlof wellicht anders zou zijn uitgevallen als het besluit van OCW er toen al was geweest en als zijn werkgever niet op de hoogte was geweest van zijn rol als informant. Hij zou dan ook geen ontbinding hebben gevraagd. Het absolute bewijs hiervoor kon hij niet leveren; het lag naar verzoekers mening ook niet op zijn weg om dat te bewijzen. OCW had zijn identiteit bekend gemaakt en moest daarom ook aantonen dat de gevolgen die in de lijn der verwachtingen lagen zich niet hadden voorgedaan.

Ten slotte gaf verzoeker aan dat de kantonrechter het antedateren, naar zijn mening ten onrechte, inderdaad niet of slechts beperkt had betrokken bij haar beslissing. Het UWV had dit wel gedaan, in zijn beslissing op bezwaar. Uit de overwegingen van het UWV bleek dat hij zich niet kon vinden in de stelling van de werkgever dat uitsluitend de kwestie rond het levensloopverlof aanleiding was geweest voor het ontbindingsverzoek. De kwestie van het antedateren kon hiervan niet los worden gezien, zo bleek ook uit de beslissing van het UWV.

II. Beoordeling

Verzoeker klaagt over de wijze waarop het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap en onder diens verantwoording vallende diensten hebben gehandeld naar aanleiding van zijn melding over het antedateren van VSV-formulieren door zijn werkgever. Deze handelwijze heeft, naar de mening van verzoeker, de relatie met zijn werkgever negatief beïnvloed en heeft een rol gespeeld bij het feit dat hij uiteindelijk ontbinding van de arbeidsovereenkomst heeft moeten vragen.

Verzoekers klacht betreft in het bijzonder drie punten; op deze klachtonderdelen wordt hierna eerst ingegaan. Vervolgens wordt nader ingegaan op wat de Nationale ombudsman ziet als de kern van de klacht: de mogelijke invloed van de gedragingen op de relatie met de werkgever.

1. De duur van het AD-onderzoek en het nemen van een besluit door OCW

Verzoeker klaagt erover dat het onderzoek, dat de Auditdienst van OCW naar aanleiding van zijn melding heeft ingesteld, gezien zijn problemen met zijn werkgever, te lang heeft geduurd en dat het op dit onderzoek volgende besluit te lang is uitgebleven.

Inleiding

Op 15 juli 2007 wendde verzoeker zich tot de staatssecretaris van OCW om haar erover te informeren dat zijn werkgever van hem en andere docenten verlangde dat zij declaratieformulieren voor ESF-subsidies antedateerden. Hij gaf ook aan dat zijn arbeidsrelatie inmiddels zeer verstoord was en dat de schuld hiervoor bij hem werd gelegd. Daarom wilde hij van de staatssecretaris weten of dit antedateren inderdaad gangbaar was en dus door haar werd geaccepteerd. Als dat niet het geval was, zou hij graag zien dat zijn werkgever tot de orde werd geroepen.

In haar reactie van 28 september 2007 liet de staatssecretaris weten dat antedateren niet werd getolereerd. Cfi zou zich verder over de kwestie buigen. Bij brief van 6 december 2007 werd verzoeker er vervolgens door Cfi over geïnformeerd dat met de Auditdienst was afgesproken dat deze onderzoek zou doen naar de door verzoeker aangekaarte problematiek.

Bij brief van 11 december 2007 liet verzoeker de staatssecretaris nog weten dat hij had gehoopt dat zijn werkgever de negatieve aantekening in zijn personeelsdossier inmiddels wel zou hebben geschrappt, nu duidelijk was dat antedateren niet werd getolereerd. Dat was helaas niet gebeurd.

Op 6 februari 2008 liet OCW verzoeker weten dat de Auditdienst OCW op 4 februari 2008 was begonnen met een eigen onderzoek naar het antedateren van ESF-formulieren, dit in aanvulling op het onderzoek dat werd uitgevoerd door de accountant van het door de school ingeschakelde onderzoeksbureau.

Op 7 april 2008 liet OCW verzoeker, daarnaar gevraagd, vervolgens weten dat de verwachting was dat het eindrapport half mei zou kunnen worden uitgebracht.

Het rapport verscheen uiteindelijk op 28 mei 2008.

Op 11 juni 2008 informeerde verzoeker bij OCW of de staatssecretaris wellicht al een besluit had genomen naar aanleiding van het rapport van de Auditdienst. OCW kon hem hierover echter nog niet informeren.

Bij brief van 26 juni 2008 liet verzoeker de staatssecretaris vervolgens weten dat hij die dag een gesprek had gehad met een lid van het College van bestuur van de school. De school ging ervan uit dat er helemaal geen besluit zou volgen, zo was hem gebleken. Verder gaf hij aan dat de door hem gevraagde verlenging van zijn levensloopverlof niet was verleend. Hij mocht echter ook niet terugkeren op zijn oude werkplek; er zou een nieuwe plaats voor hem worden gezocht. Verzoeker wilde daarom graag weten of inderdaad geen besluit zou volgen. Hij wees de staatssecretaris er voorts op dat hij door de gang van zaken rond de kwestie inmiddels behoorlijk beschadigd was geraakt.

OCW liet verzoeker, bij e-mailbericht van 30 juni 2008, weten dat er wel degelijk een besluit over het rapport van de Auditdienst zou komen. Over het moment waarop het besluit zou worden genomen kon OCW verzoeker nu nog niets melden.

Op 5 september 2008 informeerde verzoeker weer bij OCW naar de stand van zaken. Hij liet OCW weten dat weer aan het werk gaan voordat het besluit van OCW er was, voor hem geen optie was. Daarom had hij besloten gerechtelijke ontbinding van de arbeidsovereenkomst te vragen.

Op 11 september 2008 ten slotte informeerde verzoeker opnieuw bij OCW naar de voortgang. Hij wees erop dat het voor zijn arbeidsrechtelijke positie van groot belang was dat zijn werkgever daadwerkelijk tot de orde zou worden geroepen en wel op zeer korte termijn.

Bij brief van 25 september 2008 werd op het voorgaande een reactie gegeven door OCW. Verzoeker werd geïnformeerd over het besluit van OCW.

De beoordeling

Het redelijkheidvereiste houdt in dat overheidsinstanties de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. Dit houdt ook in dat een overheidsinstantie oog heeft voor belangen van de burger die niet direct samenhangen met haar optreden als overheidsinstantie.

Uit het rapport van de Auditdienst blijkt dat in augustus 2007 voorbereidingen werden getroffen ten behoeve van het onderzoek. Omdat de school al een eigen onderzoek instelde was besloten eerst de resultaten hiervan af te wachten. Overigens heeft in november en december 2007 ook enkele malen contact tussen de Auditdienst en verzoeker plaatsgevonden, zo blijkt uit hetgeen namens de minister is aangegeven. Dit wekt de indruk dat toen toch enige onderzoeksactiviteiten hebben plaatsgevonden.

In maart 2008 is de Auditdienst alsnog een eigen onderzoek gestart; dit onderzoek werd op 28 mei 2008 afgerond. Bij brief van 25 september 2008 is verzoeker er vervolgens over geïnformeerd welke maatregelen OCW had genomen naar aanleiding van het onderzoek.

Namens de minister is erop gewezen dat het onvermijdelijk is dat een dergelijk onderzoek veel tijd kost; verschillende partijen waren erbij betrokken en die moesten worden gehoord. Ook om juridische redenen was het van belang dat een grondig en zorgvuldig onderzoek zou plaatsvinden; een eventuele sanctie die uit het onderzoek zou voortvloeien moest immers ook een rechterlijke toets kunnen doorstaan. De minister was dan ook van mening dat het onderzoek door de Auditdienst, op zichzelf beschouwd, niet onredelijk lang had geduurd. Hetzelfde gold voor het nemen van het besluit. Verder werd aangegeven dat het in dit verband niet ging om de vraag of het onderzoek en het nemen van het besluit in absolute zin te lang hadden geduurd, maar of de duur ervan onbehoorlijk was gelet op het belang van verzoeker. Het onderzoek door de Auditdienst had niet tot doel het geschil tussen verzoeker en zijn werkgever te beslechten, maar het signaal te onderzoeken dat verzoeker had afgegeven.

Uitgaande van de formele begindatum van het onderzoek, die blijkens het rapport in maart 2008 lag, kan niet worden gezegd dat het onderzoek door de Auditdienst onredelijk lang heeft geduurd. Wel stelt de Nationale ombudsman vast dat na de melding van verzoeker aan OCW, op 15 juli 2007, uiteindelijk geruime tijd is verstreken voordat het onderzoek daadwerkelijk van start ging. Dat dat zo was hing samen met het feit dat de school inmiddels een eigen onderzoek had ingesteld. De beslissing om de resultaten van dit eigen onderzoek af te wachten leidde er hoe dan ook toe dat niet eerder dan eind mei 2008 het rapport van bevindingen door de Auditdienst werd vastgesteld. Het nemen van een besluit nam vervolgens nog vier maanden in beslag.

De Nationale ombudsman kan de minister volgen waar deze aangeeft dat het onderzoek niet diende voor het beslechten van het geschil tussen verzoeker en zijn werkgever.

Anderzijds heeft verzoeker diverse malen aangedrongen op spoedige afronding van de procedure. Uit zijn brieven en e-mailberichten kwam duidelijk naar voren dat hij verwachtte dat de uitkomsten van het onderzoek een rol zouden kunnen spelen bij het verbeteren van zijn relatie met zijn werkgever. Onder deze omstandigheden had het ministerie er juist aan gedaan meer aandacht te besteden aan de signalen van verzoeker, bijvoorbeeld door hierover met hem in gesprek te gaan. Wellicht was dan gebleken dat er toch mogelijkheden waren om de procedure sneller af te ronden of had een dergelijk gesprek ertoe kunnen leiden dat verzoeker zijn verwachtingen op dit punt had bijgesteld.

De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat het Ministerie van OCW op dit punt te weinig oog heeft gehad voor de belangen van verzoeker.

De gedraging is niet behoorlijk.

2. Het bekend worden van verzoekers identiteit als informant

Verzoeker klaagt er verder over dat Cfi zijn werkgever op de hoogte heeft gesteld van zijn identiteit als informant.

Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat grondrechten worden gerespecteerd. Het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer is neergelegd in verdragen en de Grondwet.

Wanneer een burger zich met belastende informatie tot de overheid wendt mag deze van de overheid verwachten dat die zorgvuldig omgaat met deze informatie en met de gegevens van de burger. De burger moet ervan uit kunnen gaan dat zijn gegevens niet terecht komen bij de instantie waarop de belastende informatie betrekking heeft.

Vaststaat dat Cfi in ieder geval eenmaal verzoekers identiteit als informant bekend heeft gemaakt aan zijn werkgever. Dit gebeurde toen Cfi, op 25 oktober 2007, per abuis een ontvangstbevestiging van een brief van verzoeker met als onderwerp "vroegtijdig schoolverlaten (esf)" aan zijn werkgever stuurde.

Namens de minister is aangegeven dat al is erkend dat dit niet had mogen gebeuren; deze handeling was inderdaad onbehoorlijk. Anderzijds is de minister niet duidelijk geworden waarom verzoeker door deze handelwijze zou zijn geschaad, zo werd verder opgemerkt. Verzoeker heeft aanvankelijk benadrukt dat hij geen problemen had met het bekend worden van zijn identiteit als informant. Waarom dit op een later moment dan toch als pijnlijk werd ervaren door verzoeker was niet duidelijk geworden. Bovendien had verzoeker zelf aangegeven dat eind mei 2007 al sprake was van spanning tussen hem en zijn werkgever over het antedateren van de aanvraagformulieren.

Uit een brief van verzoekers werkgever van 31 mei 2007 blijkt dat op dat moment inderdaad al een gespannen situatie bestond rond verzoekers weigering om formulieren te

antedateren. Dat de school toen op de hoogte was van verzoekers melding hierover aan de staatssecretaris van OCW blijkt niet uit deze brief. De ontvangstbevestiging die Cfi ten onrechte naar de school stuurde zal ertoe hebben geleid dat de school, in ieder geval eind oktober 2007, wist dat verzoeker het hogerop had gezocht.

Dat verzoeker aanvankelijk aangaf daar geen problemen mee te hebben acht de Nationale ombudsman, voor de beoordeling van de gedraging, niet van belang. Het oordeel van de minister, dat de handelwijze van Cfi niet juist was, onderschrijft hij dan ook.

Het behoorlijkheidsvereiste dat grondrechten moeten worden gerespecteerd, in dit geval het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer, is door het handelen van Cfi geschonden.

De gedraging is niet behoorlijk.

3. De invloed op het conflict met de werkgever

Verzoeker is van mening dat de handelwijze van het Ministerie van OCW en de onder het ministerie vallende diensten de relatie met zijn werkgever negatief heeft beïnvloed en zo een rol heeft gespeeld bij het feit dat hij uiteindelijk ontbinding van de arbeidsovereenkomst heeft moeten vragen.

De minister heeft aangegeven niet in te zien hoe de duur van het onderzoek en het nemen van het besluit verzoekers arbeidsrechtelijke positie nadelig had kunnen beïnvloeden. Ook is hem niet duidelijk geworden waarom de bekendheid van de werkgever met verzoekers identiteit als tipgever, op een later moment, door verzoeker als schadelijk werd ervaren terwijl hij daarmee aanvankelijk geen enkel probleem had.

De Nationale ombudsman acht het zeker waarschijnlijk dat de problemen rond het antedateren, de melding hiervan door verzoeker aan OCW en het hierop volgende onderzoek door de Auditdienst van OCW een negatieve invloed hebben gehad op de verhouding tussen verzoeker en zijn werkgever. Het is echter niet aannemelijk dat de wijze waarop de werkgever zich jegens verzoeker heeft opgesteld en zich, blijkens hetgeen verzoeker heeft aangegeven, ook nu nog opstelt grotendeels is ingegeven door de handelwijze van OCW en de onder OCW vallende diensten. In het bijzonder ziet de Nationale ombudsman niet hoe het eerder nemen van een besluit door OCW ertoe had kunnen leiden dat anders zou zijn beslist ten aanzien van verzoekers levensloopverlof. Toen verzoeker verzocht om verlenging van het verlof wist de werkgever al hoe OCW stond tegenover het antedateren van aanvraagformulieren. De pijn zal voor de werkgever toch vooral hebben gezeten in verzoekers houding ten aanzien van het antedateren van formulieren en in het feit dat hij hiervan melding had gemaakt aan OCW. Voor de kantonrechter was er daarom sprake van "een verandering in de omstandigheden (...) die ontbinding van de arbeidsovereenkomst rechtvaardigt".

Het enige aspect dat naar de mening van de Nationale ombudsman een rol zou kunnen hebben gespeeld is het bekendmaken van verzoekers identiteit aan zijn werkgever. Anderzijds heeft verzoeker er ook nooit een geheim van gemaakt dat hij deze melding had gedaan; daarnaast moet het voor de school ook vanaf het begin duidelijk zijn geweest dat het signaal rond het antedateren van verzoeker afkomstig was.

Vaststaat dat OCW en de onder haar vallende diensten niet in alle opzichten juist hebben gehandeld jegens verzoeker. De Nationale ombudsman is echter van mening dat de gedragingen van OCW slechts enkele van de vele omstandigheden vormden die mogelijk een rol hebben gespeeld bij de verslechtering van de relatie tussen verzoeker en zijn werkgever en die zo wellicht hebben bijgedragen aan de uiteindelijke beslissing van verzoeker om ontbinding van de arbeidsovereenkomst te vragen.

Of de gedragingen van OCW hierbij ook daadwerkelijk een rol hebben gespeeld kan de Nationale ombudsman niet vaststellen. Daarom onthoudt hij zich van een oordeel op dit punt.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap te Den Haag, is

gegrond

- ten aanzien van het onderzoek door de Auditdienst en het besluit van OCW, wegens strijd met het redelijkheidsvereiste.

- ten aanzien van het bekend worden van verzoekers identiteit als informant, wegens schending van het behoorlijkheidsvereiste dat grondrechten, in dit geval het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer, moeten worden gerespecteerd.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel waar het de invloed op het conflict met de werkgever betreft.

DE NATIONALE OMBUDSMAN,

Onderzoek

Op 3 juni 2009 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift, gedateerd 30 mei 2009, van de heer V. te Arnhem, met een klacht over een gedraging van het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap te Den Haag.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Verzoekschrift van 30 mei 2009.
2. Diverse bijlagen, waaronder:
  - de brief van verzoekers werkgever aan verzoeker van 31 mei 2007;
  - het verslag van een interview met Deloitte op 31 oktober 2007;
  - een brief van Cfi aan verzoeker van 6 december 2007;
  - de brieven van verzoeker aan OCW van 11 en 26 juni 2008;
  - de brief van OCW aan verzoeker van 25 september 2008;
  - brief van verzoekers werkgever aan verzoeker van 14 augustus 2008 en een brief van verzoeker aan zijn werkgever van 21 augustus 2008;
  - de beschikking van de rechtbank Arnhem van 8 januari 2009;
  - de reactie van OCW op verzoekers klacht, gedateerd 20 april 2009.
3. het rapport van de Auditdienst OCW van 28 mei 2009.
4. het verslag van het intakegesprek met verzoeker op 19 juni 2009.

5. De reactie van OCW op de klacht, gedateerd 22 september 2009.

6. Verzoekers reactie op hetgeen OCW heeft laten weten, gedateerd 16 oktober 2009.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond